

ждъ какъ азъ познавамъ и най скритытъ мѣсга на сърцетоти, и тълкувамъ намѣреніята ти; защото ты желаяше да са оплетж въ сѣдбата тѣй што да не можъ да излѣж, да претърпж обвиненіе не само въ убійство но и въ вѣроукство и въ навѣтничество, и като раздразнихъ кръвожедността на простолюдіето да станж азъ самъ жертва на звѣрството му и да не можъ да са отървж нито чрезъ силата си. Сега слѣдователно ми обѣвявашъ тайната си преди да са свърши сѣдбата, преди да са осѣди невинныйтъ, и ми казвашъ че заранъ можешъ съ една само дума да унищожишъ злодѣйското туй кознетворство, но оставашъ на мене деветъ часа срокъ, и търгувашъ колкото може поскѣпо съ мълченъето си; обѣвявашъ ми еще че кознитъ чрезъ които раздразнихъ народа ше са обърнатъ на главата ми и че вече не за Главка но за мене ще раствори челуститъ си левтъ. Не е ли сичко туй тѣй?

— Арбаке! рече Каланъ като изгуби безстыдността на природно дърскія си характеръ, ты си истиненъ вѣлшебникъ и четешъ въ сърцата та като на папиръ.

— Туй е было предопредѣленіето ми, рече Арбакъ пріятно за смѣнъ мълчи слѣдователно, споразумѣхмы са и азъ ше та направж богатъ.

Но прости ма (пое свещеникътъ когото сребролюбіето, главната му страсть, го принуждаваше да не са задоволява съ обѣщанія на бѣдѣща богата награда), ты каза че са познавамъ единъ другій. Ако искашъ да мълж дай ми за сега едно количество като приношеніе на Арпократа, и ако желашъ што тріантафилтъ, прекрасныйтъ този образъ на мълченіето да има корени здравы трѣба тѣзи ношъ еще да са напои съ злата роса.

— Остроумна е наистина и поетическа идеята ти! извика египтянинътъ като говоряше постоянно съ сѣщія сладостенъ гласъ, който омая и насърчи ненасытныя свещеникъ, когато особенно трѣбаше да го плаши. Не рачешъ ли слѣдователно да чакашъ до утрѣ?

— На що е бавенъето? когато свидѣлството ми подиръ смъртъта на невинныя стане не само бесполезно, възможно е да забравишъ принадлежащата ми награда, и наистина двоуміето ти е и сега лоще предназнаменованіе.

— Нека прочее бѣди Калане. Какво количество искашъ?

— Живогътъ ти е толкози скѣпоцѣненъ, колкото богатствотоиго-лѣмо, рече свещеникътъ засмѣнъ.

Сѣкоги си остроумень! но кажи количеството.

— Чувалъ съмъ, Арбаке, че тука въ Оскійскытъ пеще-